

UZASADNIENIE

A. S. (1) i E. S. zawarli związek małżeński w dniu 7 września 2013 roku.

/odpis zupełny aktu małżeństwa – k. 118-119/

Mieszkali w miejscowości (...). Z małżeństwa tego pochodzi ich małoletni syn A. S. (2). Małżeństwo początkowo układało się dobrze. Z czasem relacje między małżonkami zaczęły się psuć. W dniu 6 stycznia 2018 roku E. S. wyprowadził się z domu. Małżonkowie nie mogli dojść do porozumienia w sprawie kontaktów z synem A., który został z matką w dotychczasowym miejscu zamieszkania.

/wyjaśnienia oskarżonej – k. 84-85, k. 90, k. 161-162

zeznania E. S. – k. 13, k. 56, k. 163;

zeznania H. S. – k. 49, k. 164;

zeznania J. K. – k. 25, k. 164v.-165;

zeznania M. K. – k. 165v./

E. S. po wyprowadzeniu się nie zabierał syna z miejsca zamieszkania A. S. (1). E. S. przyjeżdżał samochodem do miejscowości (...) i tam spotykał się z synem w obecności A. S. (1).

/zeznania E. S. – k. 13, k. 56, k. 163;

zeznania H. S. – k. 49, k. 164;

zeznania J. K. – k. 164v.-165;

zeznania P. K. (1) – k. 164v.;

zeznania M. K. – k. 165v.;

korrespondencja SMS – k. 180 (koperta)/

E. S. nie odgrażał się, że wywiezie syna za granicę.

/zeznania E. S. – k. 13, k. 56, k. 163;

zeznania M. K. – k. 165v.;

zeznania A. B. – k. 182;

zeznania K. B. – k. 182v.;

korrespondencja SMS – k. 180 (koperta)/

A. S. (1) zakupiła na portalu Allegro lokalizator (...), który następnie zamontowała w samochodzie marki A. (...) o nr rej. (...), z którego korzystał E. S.. Urządzenie to współpracowało z kartą SIM o numerze abonenckim (...), który jest użytkowany przez A. S. (1). Tym samym uzyskała ona dostęp do informacji odnośnie lokalizacji, w jakiej znajduje się pokrzywdzony.

/wyjaśnienia oskarżonej – k. 84-85, k. 90, k. 161-162;

notatka urzędowa – k. 44-47, k. 72-74;

wykaz połączeń – k. 73-74

E. S. nie wiedział o tym, że A. S. (1) założyła w używanym przez niego samochodzie lokalizator (...). Odkrył to przypadkowo przy okazji poszukiwania usterki w pojeździe, która została stwierdzona w czasie doczepiania do pojazdu przyczepy. Ponieważ w okolicy miało miejsce wiele włamań do domów, złożył zawiadomienie na Policję.

/zeznania E. S. – k. 13v, k. 56, k. 163;

zeznania H. S. – k. 49, k. 164;

notatka urzędowa – k. 3/

A. S. (1) założyła przedmiotowe urządzenie w celu uzyskiwania informacji o E. S., które zamierzała wykorzystać na sprawie rozwodowej.

/częściowo zeznania K. C. – k. 181v.-182/

Sąd (...) w P. (...) wyrokiem z dnia (...) w sprawie sygn. akt (...) rozwiązał przez rozwód związek małżeński A. S. (1) i E. S. z wyłącznej winy pozwanego – E. S..

/odpis wyroku w sprawie (...) – k. 116-117/

A. S. (1) ma 29 lat. Legitymuje się wykształceniem wyższym, z zawodu jest ekonomistką. Jest zatrudniona w U. (...) w R. na stanowisku podinspektora w D. (...). Uzyskuje miesięczne dochody na poziomie około 2.200 zł netto. Jest rozwiedziona. Ma na utrzymaniu syna w wieku 3 lat. Nie posiada majątku.

/dane osobo - poznawcze – k. 160v.-161;

kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 189-191/

W miejscu zamieszkania A. S. (1) nie podejmowano interwencji policji. Jej osoba nie jest znana dzielnicowemu. Przeciwno A. S. (1) nie toczy się obecnie żadne nowe postępowanie przygotowawcze. Posiada pozytywną opinię środowiskową, prowadzi ustabilizowany tryb życia, zgodny z oczekiwaniami społecznymi.

/kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 189-191/

Oskarżona nie była uprzednio karana.

/dane o karalności – k. 187/

A. S. (1) przesłuchana po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że zakupiła urządzenie lokalizujące (...) i zamontowała je w samochodzie marki A. (...) o nr rej. (...). Samochód ten był użytkowany przez jej byłego już męża. Wskazała, że zamontowała to urządzenie po tym, jak mąż wyprowadził się z domu i zabrał ze sobą samochód. Nie informowała go o tym, że montuje to urządzenie. Po wyprowadzce męża z domu stosunki między nimi nie były najlepsze. Ze związku z E. ma dwuletniego syna. Po tym, jak E. wyprowadził się z domu, zdarzało się, że kiedy zabierał syna na widzenie, nie odwoził go do domu o umówionej godzinie. Takie sytuacje powodowały, że A. S. (1) denerwowała się, nie wiedząc co się dzieje z dzieckiem. Po dwóch czy trzech sytuacjach tego typu zdecydowała się na zakup (...)u. Chciała wiedzieć, gdzie jest jej syn

w czasie, kiedy przebywa z ojcem. Z urzędzeniem tym łączyła się za pośrednictwem swojego telefonu komórkowego. Nigdzie nie wykorzystywała informacji pozyskanych za pomocą tego urządzenia, nawet na sprawie rozwodowej. Nie dokonywała również zapisu tych informacji. Wskazała, że wie, iż nie powinna tak robić bez wiedzy osoby użytkującej pojazd. Wyraziła skruchę tego powodu, powiedziała, że nigdy więcej tego nie zrobi i przeprosiła za swoje zachowanie. Poprosiła o zakończenie sprawy warunkowym umorzeniem postępowania, ponieważ pracuje w Urzędzie Gminy i jakikolwiek wyrok może spowodować utratę pracy, a co z tym się wiąże, źródło utrzymania jej oraz syna. Dodała, że w miejscu pracy ma nienaganną opinię i nie chciałaby, żeby uległo to zmianie. Nigdy w przeszłości nie miała konfliktu z prawem i chciałaby, aby tak pozostało.

/wyjaśnienia oskarżonej – k. 84-85/

Przesłuchana po raz drugi w charakterze podejrzanego A. S. (1) ponownie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wskazała, że chce, by odbyła się jednak sprawa karna przed sądem. Wycofała wniosek o warunkowe umorzenie postępowania. Zmieniła uprzednio złożone wyjaśnienia w ten sposób, iż wskazała, że poinformowała pokrzywdzonego o tym, że założyła w pojeździe marki A. (...) lokalizator (...). Informację o tym przekazała mu podczas jednej z wizyt, kiedy przyjechał i chciał jej wyrwać dziecko, żeby jechać z nim do lekarza mimo tego, że syn nie wymagał konsultacji. W pozostałym zakresie podtrzymała treść wyjaśnień złożonych podczas poprzedniego przesłuchania w dniu 9 sierpnia 2018 roku. Dodała, że resztę wyjaśnień złoży przed sądem.

/wyjaśnienia oskarżonej – k. 90/

Przesłuchana przed Sądem A. S. (1) wyjaśniła, że założenia urzędnika (...) stanowiło akt desperacji z jej strony. Między nią a jej byłym mężem E. panowały wówczas bardzo złe relacje. Od momentu, kiedy wyprowadził się z domu w styczniu 2018 roku, a nie było jeszcze orzeczonego rozwodu, mieli problemy w kwestii porozumienia się co do opieki nad wspólnym dzieckiem. Zdarzało się, że mąż nie odwoził dziecka o uzgodnionej godzinie. Martwiła się wówczas o dziecko, czy mu się coś nie dzieje. Kiedy próbowała się do niego dodzwonić, nie odbierał telefonu. Mąż wielokrotnie straszył ją, że zabierze jej dziecko

i pozbawi ją praw do opieki nad nim. Momentem kulminacyjnym był dzień w lutym 2018 roku, gdy dziecko było chore, a mąż przyjechał w odwiedziny i zarzucił jej zły sposób sprawowania opieki nad nim. Dziecko zdenerwowało się tą sytuacją i zaczęło wymiotować. Mąż wyrwał jej dziecko z rąk, zaczął wzywać pogotowie. Oskarżona powiedziała pokrzywdzonemu podczas awantury, że ma założone urządzenie lokalizujące. W związku to mąż był zawsze górą, pokazywał, że jest silniejszy. Oskarżona nie miała nic do powiedzenia. Założyła urządzenie lokalizujące z troski o dziecko. Do chwili wyprowadzenia się męża

z domu to ona korzystała z samochodu A. (...). Dojeżdżała nim do pracy. Kiedy mąż się wyprowadził, zabrał ze sobą samochód. Mąż straszył ją, że wywiezie dziecko za granicę.

W kwestii kontaktu i opieki nad dzieckiem doszli do porozumienia sami, Sąd natomiast musiał rozstrzygnąć w kwestii godzin. Oskarżona chciała, aby ojciec dziecka miał w miarę możliwości jak największe kontakty z dzieckiem. Widzenia początkowo miały być u niej

w domu, ale Sąd nie wyraził na to zgody i przychylił się do wniosku byłego męża, żeby mógł zabierać dziecko z domu. Chciała, aby widzenia odbywały się u niej w domu z obawy o to, żeby mąż zabierze dziecko. Ponadto nie wskazywał on swojego adresu zamieszkania i miała problem z jego wymeldowaniem. Raz twierdził, że mieszka u siostry, raz że u rodziców, raz że u kolegi.

/wyjaśnienia oskarżonej – k. 161v.-162/

W niniejszej sprawie ustalono, że A. S. (1) i E. S. zawarli związek małżeński w dniu (...) roku. Mieszkali w miejscowości (...). Z małżeństwa tego pochodzi ich małoletni syn A. S. (2). Małżeństwo początkowo układało się dobrze. Z czasem relacje między małżonkami zaczęły się psuć. W dniu (...) roku E. S. wyprowadził się z domu. Małżonkowie nie mogli dojść do porozumienia

w sprawie kontaktów z synem A., który został z matką w dotychczasowym miejscu zamieszkania. Sąd (...) w P. (...) wyrokiem z dnia (...) w sprawie sygn. akt (...) rozwiązał przez rozwód związek małżeński A. S. (1) i E. S. z wyłącznej winy pozwanego – E. S..

Powyższe okoliczności ustalono w oparciu o korespondujący ze sobą, a co za tym idzie wiarygodny osobowy i nieosobowy materiał dowodowy w postaci: wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków: E. S., H. S., J. K., M. K., odpisu zupełnego aktu małżeństwa, odpisu wyroku w sprawie (...).

Ponadto Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w części, w której przyznała się, iż w dniu (...) roku zamontowała w samochodzie A. (...) o nr rej. (...) urządzenie elektroniczne w postaci lokalizatora (...) a następnie posługiwała się tym urządzeniem w okresie od (...) roku do (...) roku. Wyjaśnienia oskarżonej w tej części są stanowcze i konsekwentne.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części w której podniosła, że E. S. wiedział, że A. S. (1) założyła w używanym przez niego samochodzie lokalizator (...). Wyjaśnienia te pozostają w opozycji do pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przede wszystkim A. S. (1) w pierwszych wyjaśnieniach podnosiła, że zamontowała to urządzenie po tym, jak mąż wyprowadził się z domu i zabrał ze sobą samochód. Nie informowała go o tym, że montuje to urządzenie. Wyjaśnienia A. S. (1) w tej części, są stanowcze i konsekwentne. Sąd nie znalazł żadnych podstaw powalających podważyć ich wiarygodność. Tym bardziej, iż korespondują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań E. S.

i H. S.. Świadczy ci zgodnie zeznali, że E. S. odkrył lokalizator (...) przypadkowo przy okazji poszukiwania usterki w pojeździe.

Ponadto trudno przyjąć aby E. S., który był skonfliktowany z A. S. (1) wiedząc rzekomo, że ma zainstalowany lokalizator (...) godził się na to i kontynuował jazdę z takim lokalizatorem w okresie poprzedzającym sprawę rozwodową.

Tym samym zdaniem Sądu za podstawę ustaleń w niniejszej sprawie w tej części trzeba brać pod uwagę wcześniejsze wyjaśnienia oskarżonej, które były składane spontanicznie i na „gorąco”.

To, że oskarżona po przyznaniu się do tego, że oskarżony nie wiedział, iż ma zainstalowany lokalizator (...), następnie wycofała się z tych wyjaśnień, nie oznacza jeszcze podstawy do zdyskwalifikowania jej pierwotnych relacji, jak również ich automatycznej eliminacji z materiału dowodowego. Wyjaśnienia, które zostały następnie odwołane lub zmienione nadal stanowią dowód w sprawie i tak jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie Sądu. Ich wiarygodności nie może przekreślać, że zostały złożone na początkowym etapie postępowania, zaś później oskarżona unikała potwierdzenia wynikających z nich faktów i okoliczności. O wartości dowodowej wyjaśnień nie decyduje stadium postępowania, w których zostały złożone, lecz ich treść, oceniana wedle reguł zawartych w art. 7 kpk w konfrontacji z innymi dowodami.

Sąd nie dał też wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie tego, że zamontowała lokalizator (...) w samochodzie użytkowanym przez E. S., gdyż obawiała się o to gdzie w danym momencie znajdują się dzieci, które na widzenie zabrał E. S. oraz miała obawy, że E. S. wywiezie dzieci za granicę, gdyż miał tym grozić.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił bowiem na ustalenie, że E. S. po wyprowadzeniu się, nie zabierał syna z miejsca zamieszkania A. S. (1). E. S. przyjeżdżał samochodem do miejscowości (...) i tam spotykał się z synem w obecności A. S. (1). Okoliczności te wynikają z uzupełniających się a zatem wiarygodnych zeznań świadków: E. S., H. S., J. K., P. K. (2), M. K.. Ponadto trzeba mieć na uwadze, że J. K., P. K. (1) i M. K. są osobami najbliższymi dla oskarżonej a co za tym idzie nie sposób ich podejrzewać o to aby w sposób niezgodny z prawdą składali zeznania na niekorzyść oskarżonej.

Ponadto ustalono, że wbrew twierdzeniom oskarżonej E. S. nie odgrażał się, że wywiezie syna za granicę. W tym zakresie wersję oskarżonej starał się uwiarygodnić jej ojciec J. K., który podniósł, że E. S. odgrażał się, że zabierze dziecko

i wywiezie za granicę. Miał o tym mówić A. B. i K. B.. Sąd celem weryfikacji tej okoliczności przesłuchał w charakterze świadków A. B. i K. B.. A. B. i K. B. zaprzeczyli aby E. S. mówił im, że zamierza wyjechać z dzieckiem za granicę. Ponadto K. B. wskazał, że pozostaje w dobrych relacjach z J. K., są dalszą rodziną. Jednocześnie jednak zaprzeczył aby mówił J. K., że słyszał, od E. S., że chce on wywieźć dziecko za granicę. Także matka oskarżonej M. K. zeznała, że jej nic nie jest wiadomo na ten temat aby E. S. mówił komuś, że chce wywieźć dziecko za granicę. Jednocześnie trudno przyjąć, że posiadający rzekomo taką wiedzę J. K., nie podzielił się nią z małżonką M. K..

Okoliczności, że E. S. po wyprowadzeniu się nie zabierał syna z miejsca zamieszkania A. S. (1), tylko przyjeżdżał samochodem do miejscowości (...)

i tam spotykał się z synem w obecności A. S. (1) oraz, że E. S. nie odgrażał się, że wywiezie syna za granicę, wynikają także z analizy treści SMS-ów, wymienianych pomiędzy oskarżoną a E. S..

Dlatego też Sąd ustalił w niniejszej sprawie, że A. S. (1) założyła przedmiotowe urządzenie (...) nie w trosce o syna, lecz w celu uzyskiwania informacji

o E. S., które zamierzała wykorzystać na sprawie rozwodowej. Przede wszystkim trzeba mieć na uwadze, że oskarżona i pokrzywdzony byli w okresie przed rozwodem. Ponadto K. C. w swoich zeznaniach podniosła, że A. S. (1) mówiła jej, że śledzi męża, gdyż podejrzewa, że E. S. ją zdradza. Pokazywała też zdjęcia zrobione E. S.. A. S. (1) mówiła, że mają to być dowody na sprawę rozwodową. Sąd dał wiarę zeznaniom K. C., gdyż są konsekwentne, logiczne i spójne. Ponadto przeciwna wersja przedstawiona przez oskarżoną nie obroniła się z powodów szczegółowo wskazanych powyżej.

Na ocenę zeznań K. C. w tym zakresie nie mogą mieć wpływu okoliczności, że w sprawie (...) z powództwa A. S. (1) przeciwko P. C. i K. C., tej ostatniej oraz E. S. odmówiono wiary, że pokrzywdzony był świadkiem spłaty pożyczki przez K. C., gdyż zebrane dokumenty w sprawie (...) w postaci potwierdzenia czasu pracy oraz informacji

o czasie pracy E. S. przeczyły tym twierdzeniom. Przede wszystkim dokumenty te dotyczyły oceny zeznań E. S. w innej sprawie - (...) toczącej się

w przedmiocie zwrotu pożyczki. Tym samym okoliczności te nie mogą dyskredytować zeznań K. C. w niniejszej sprawie.

Nie mają znaczenia dla meritum sprawy zeznania M. M.

i K. Ś.. Wskazani świadkowie nie mieli żadnej wiedzy co do zachowania oskarżonej.

W pozostałej części nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był podczas postępowania kwestionowany i Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność.

Reasumując Sąd uznał, iż oskarżona jest sprawcą zarzucanego jej czynu.

Wobec tego, należy stwierdzić, iż czyn oskarżonej A. S. (1) polegający na tym, że w dniu 14 lutego 2018 roku w miejscowości (...) gm. (...), pow. (...), woj. (...), działając w celu uzyskania informacji, do której nie jest uprawniona, zamontowała w samochodzie marki A. (...) o nr rej. (...) użytkowanym przez E. S. urządzenie elektroniczne w postaci lokalizatora (...) wyposażonego

w kartę SIM o nr abonenckim(...) operatora sieci komórkowej (...) S.A., a następnie posługiwała się tym urządzeniem w okresie od 14 lutego 2018 roku do 06 marca 2018 roku, czym działała na szkodę E. S., swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję art. 267 § 3 kk.

Sąd dzieląc kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela dokonał korekty opisu czynu. Sąd doprecyzował w oparciu o zebrany materiał dowodowy, że oskarżona

w dniu 14 lutego 2018 roku zamontowała w samochodzie marki A. (...) użytkowanym przez E. S. urządzenie elektroniczne w postaci lokalizatora (...) a następnie posługiwała się tym urządzeniem w okresie od 14 lutego 2018 roku do 06 marca 2018 roku.

Na podstawie art. 267 § 3 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten kto w celu uzyskania informacji, do której nie jest uprawniony, zakłada lub posługuje się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem. Wobec tego, należy stwierdzić, iż czyn oskarżonej A. S. (1), polegający na zamontowaniu w samochodzie użytkowanym przez pokrzywdzonego, bez jego wiedzy, urządzenia elektronicznego w postaci lokalizatora (...) i posługiwania się tym urządzeniem, wyczerpał znamiona ww. czynu zabronionego.

Należy w tym miejscu wskazać, iż przestępstwo z art. 267 § 3 k.k. może być popełnione wyłącznie umyślnie. Uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy trzeba zatem zauważyć, że oskarżona uczyniła to umyślnie. Oskarżona świadoma była, że nie powinna zakładać urządzenia lokalizującego w samochodzie użytkowanym przez pokrzywdzonego.

Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. A. S. (1) nie dała posłuchu normie prawnej, mimo iż miała taką możliwość.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrane w sprawie dowody, nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonej stanowi czyn zabroniony społecznie szkodliwy, którego stopień nie był jednak bardzo znaczny.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości, Sąd kierował się w szczególności:

- rodzajem dobra naruszonego jakim jest w przedmiotowej sprawie gwarancja ochrony prywatności i tajemnicy informacji;
- rozmiarem wyrządzonej i grożącej szkody - oskarżona swoim zachowaniem nie wyrządziła szkody pokrzywdzonemu, jednak gdyby jej zachowanie nie wyszło na światło dzienne przed sprawą rozwodową, mogła ona wykorzystać zebrane informacje na sprawie rozwodowej;
- okolicznościami popełnienia czynu – oskarżona dopuściła się go w momencie kiedy sytuacja między małżonkami była bardzo napięta a obie strony miały do siebie wzajemne żale i pretensje;
- popełnieniem przestępstwa umyślnie z zamiarem bezpośrednim,
- motywacją sprawcy – chęć zgromadzenia informacji o pokrzywdzonym, które mogłyby ewentualnie przedstawić go w negatywnym świetle na sprawie rozwodowej.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonej przede wszystkim jej uprzednią niekaralność. Ponadto A. S. (1) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Sąd miał też na uwadze, iż oskarżona ma ustabilizowaną sytuację zawodową. Ma bardzo dobrą opinię środowiskową. Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał ponadto oskarżonej okazaną przez nią szczerą skruchę.

Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę, że A. S. (1) dopuszczając się zarzucanego jej czynu kierowała się niskimi pobudkami tj. chęcią uzyskania informacji i dowodów obciążających E. S. na potrzeby sprawy rozwodowej.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonej oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonej karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną

i osobistą oskarżonej. Jest ona osobą pracującą zawodowo, osiągającą regularne dochody. Dlatego też wysokość jednej stawki określona na kwotę 20 złotych jest adekwatna do jej aktualnych możliwości finansowych. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny wyrobi i jednocześnie pogłębi przekonanie (zarówno wobec oskarżonej jak i społeczeństwa), że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne.

Na podstawie art. 44 § 2 kk Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w Wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr 1/369/18/P pod pozycją 1 na karcie 76 akt sprawy jako przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa.

O kosztach sądowych wobec oskarżonej orzeczono na podstawie art. 627 kpk.

Na kwotę tą składają się:

- opłata za udzielenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego dotycząca oskarżonej - 30 zł – § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.);

- ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 złotych - § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 2013r., poz. 663).

- ryczałt za przechowanie zajętych przedmiotów – 40 złotych - § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 2013r., poz. 663).

Opłata od skazania została orzeczona na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).